

2.

За гробъ-тъ ми, стара майко
 Не дѣй пита на кждѣ й,
 Не жали, не дѣй са вайка,
 Що чедо ти не живѣй;
 Не плачи ти, сиротице,
 Що отидохъ сжсъ дене;
 Нѣ дѣй мѣси «боговица»
 За мое-то «Прощене».

Не труди са свѣщъ да палишь
 Ни тамянь да ми кадишь;
 Деветини да ми правишь
 Коливо да ми варишь. . . .

Не заслужва, мамо, споменъ
 Кой-то е въ свѣтъ-тъ живѣлъ
 Безотечественъ, бездоменъ.
 И мърцина е умрѣлъ.

Га-то чуешъ за смъртъ-та ми,
 Ти ще сторишь най-добрѣ
 Да потъжишь, както тъжишь
 За говедо, га умрѣ.

Но ще кажишь, майко мила,
 В' чловѣшки образъ бѣхъ. —
 Кат' човѣкъ си ма родила,
 Кат' говѣдо поживѣхъ. . . .

Разнознавахъ мѣхъ отъ косъмъ,
 Но не знаяхъ, кой сжмъ родъ,
 Ни отъ дѣ сжмъ, ни какво сжмъ;
 Ни защо ми-й тозъ животъ.

Работяхъ, но салтъ за хлѣба,
 Само дѣт' сжмъ ялъ и пилъ;
 А за мене и за тебѣ
 Като че не сжмъ ни билъ.

Днесъ ти, мамо, нѣмашъ чедо;
 Господаръ-тъ нѣма робъ;
 Нѣма на свѣтъ-тъ говедо. —
 Говедо-то нѣма гробъ.

1875. Септемврий.